

[Formanden.]

I skrivelse af dags dato anmoder handelsministeriet om, at der må blive valgt et nyt medlem af overbevillingsnævnet i stedet for fhv. folketingsmand, rektor Karl Olsen, der har ønsket at udtræde af nævnet.

Efter at der er meddelt medlem af folketinget *Kai Moltke* orlov, vil der være at foretage valg af et nyt medlem til folketingets valutaudvalg og valg af en ny stedfortræder til det udenrigspolitiske nævn samt til udvalget til at følge regeringens forhandlinger om Danmarks optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Til nyt medlem af folketingets valutaudvalg har vedkommende gruppe udpeget *Aksel Larsen*, til ny stedfortræder i det udenrigspolitiske nævn er udpeget *Morten Lange*, og til ny stedfortræder i udvalget til at følge regeringens forhandlinger om Danmarks optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab er udpeget *Zastrau*.

Jeg udbeder mig tingets samtykke til at lade de nævnte valg foretage i indeværende møde. Dersom ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

De pågældende er herefter valgt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om hunde.

Lovforslaget har to hovedformål: dels at dæmme op for omstrejfende hundes skadevoldende virksomhed, dels at indføre forbud mod lænkehunde.

I en række henvendelser fra Landsforeningen Fåreavlens Fremme, De samvirkende danske Landboforeninger og Dansk Jagtforening blev spørgsmålet om at sætte ind over for de omstrejfende hunde rejst over for justitsministeriet. Disse henvendelser gav anledning til, at justitsministeriet anmodede politimesterembederne om oplysning om antallet af hundeoverfald i årene 1951-56. Af de indkomne oplysninger fremgik, at der i den nævnte periode var anmeldt ca. 3 450 overfald af hunde på

andre dyr, og at ca. 20 400 dyr blev bidt ihjel ved disse overfald eller måtte slås ned. Over 75 pct. af overfaldene var sket på landet. På denne baggrund har man ment at burde gennemføre visse foranstaltninger, der kan medvirke til at opnå en begrænsning af antallet af hundeoverfald på landet. Disse foranstaltninger er først og fremmest en forhøjelse og omlægning af hundeafgiften i sognekommunerne, der søger at tilskynde folk til at holde små hunde, og en udvidelse af det uden for byer og bymæssige bebyggelser gældende forbud mod, at hunde strejfer om. Dette forbud har hidtil kun været gældende i tiden fra den 15. marts til den 15. september, men det udvides nu til at gælde hele året.

Spørgsmålet om forbud mod at holde lænkehunde er rejst over for justitsministeriet i en henvendelse fra Hunde-Journalen og Se og Hør, der har indsamlet 40 377 underskrifter til støtte for, at der i overensstemmelse med en af World Federation of the Protection of Animals vedtaget resolution indføres et sådant forbud. Man kunne rent umiddelbart synes, at dette forbud kan komme i strid med bestræbelserne for at hindre hundenes omstrejfen. Dette mener jeg dog ikke er rigtigt. Det vil være muligt for en hundeejer ved andre foranstaltninger end lænkning at hindre, at hans hunde strejfer om.

Herudover har man benyttet lejligheden til at foretage en forenkling og ajourføring af lovens regler. Jeg skal her indskrænke mig til at nævne et par enkelte mere betydningsfulde punkter.

Hundeafgiften er stort set ikke ændret siden hundeloven af 1925, idet hundeloven af 1937 kun forhøjede afgiften i en enkelt situation, nemlig hvor der i en husstand holdtes mere end én hund. Under hensyn til den stedfundne prisudvikling foreslås det derfor for hele landet at forhøje hundeafgiften.

Efter de gældende regler er besidderen af en hund pligtig at erstatte den skade, hunden forvolder. Pligten til at holde hunden ansvarsforsikret indtræder imidlertid først samtidig med pligten til at anmelde den til hunderegistret, d. v. s. når hunden er 4 måneder gammel. Dette har i flere tilfælde givet anledning til uheldige resultater. Er en skadevoldende hund ikke for-

[Justitsministeren.]

sikret, udredes erstatningen vel i første omgang af Foreningen af Forsikringssselskaber til Overtagelse af lovpligtige Ansvarsforsikringer for Hunde, men foreningen har herefter ret til at gøre regres mod hundens besidder. Pligten til at holde en hund ansvarsforsikret foreslås derfor udvidet til at gælde allerede fra hundens fødsel, og samtidig foreslås tilsynet med, om forsikring er tegnet, effektiviseret ved en ændring af reglerne om hundes anmeldelse til politiet.

Med hensyn til enkelthederne i forslaget skal jeg i øvrigt tillade mig at henvise til forslaget og til de bemærkninger, der ledsager det.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om værn for dyr*.

Forslaget går ud på at indføre forbud mod anvendelse af vilde dyr ved forestillinger i cirkus, varieteer og lignende virksomheder og mod fremvisning af dyr i omrejsende menagerier. Herudover sker der ved forslaget nogle mindre betydningsfulde ændringer i de gældende bestemmelser i dyreværnslovens § 6.

Den umiddelbare anledning til forslaget er en række henvendelser fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark, der har gjort sig til talsmand for indførelse af forbud af den nævnte art, idet den navnlig har peget på, at årelangt ophold i trange transportbure strider stærkt mod dyrs natur. Forslaget må imidlertid endvidere ses på baggrund af den udvikling, der har fundet sted i Norge og Sverige, hvor man allerede i nogle år har haft forbud mod fremvisning af vilde dyr, i Norge et almindeligt forbud mod fremvisning af alle vilde dyr og i Sverige et forbud mod fremvisning af visse arter vilde dyr ved forestillinger i cirkus, varieteer o. lign.

Idet jeg i øvrigt henviser til forslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Chr. Madsen* til socialministeren:

„Kan ministeren give oplysninger om, hvor alvorlige manglerne er med hensyn til forebyggende børneinstitutioner, navnlig med henblik på følgende områder:

Hvor mange er indskrevet på ventelister til vuggestuer og børnehaver i Storkøbenhavn?

Hvor mange fritidshjem, vuggestuer og børnehaver skal der bygges i Storkøbenhavn og det øvrige land for at dække de ønsker, kommuner, børneinstitutioner o. lign. har indsendt til ministeriet herom?“

Chr. Madsen: Spørgsmålet drejer sig om, hvor stort behov der er for børneinstitutioner, vuggestuer, børnehaver og fritidshjem. Efter lovgivningen herom er det først og fremmest kommunerne, som må vise et initiativ, ja, man kan sige, at det er dem, der har ansvaret for, om der bygges, men staten må inspirere ved at yde tilstrækkelige statstilskud hertil.

Enhver ved antagelig, at der på dette område er stor mangel på institutioner. Manglerne er, som til eksempel hvad angår plejehjem, meget alvorlige. Der er foretaget undersøgelser inden for dette område, som viser, hvor påkrævet det er, at der bygges børneinstitutioner. I betænkningen om børneforsorg, nr. 122 af 1955, opgøres tallet af børn, opskrevet på venteliste til børnehaver, til 13 000 eller nærløst halvdelen af de børn, som var i børnehaverne. En undersøgelse, foretaget pr. 1. april 1961 af Dansk Børnehaveråd, viser, at der er 22 000 børn på ventelister. Det giver en dækningsprocent på 50 eller det samme som for 7 år siden. Det vil altså sige, at man i disse 7 år ikke er kommet videre med hensyn til byggeri af børneinstitutioner.

Når man ser disse tal, og når man ved, at dette med at få børnene anbragt i en børneinstitution i alt for mange tilfælde er bestemmende for, om enlig stillede forsørgere kan komme ud på arbejdsmarkedet og eksistere ved en almindelig ugeløn, spørger man sig selv om, hvad egentlig årsagen er. Er det kommunerne, der er ligegyldige eller tilbageholdende, eller er det statsapparatet, der er noget i vejen med? Behovet for børneinstitutioner er sikkert større, end de nævnte tal angiver. Det skyldes bl. a. flug-